

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 161.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939401680/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Barn pludselig blev overvældet, krænkede hende dybt, men skræmmede hende ikke. Mildt, men bestemt afviste hun den Fordring, at hun skulde opgive hver Tanke om ham. »Jeg gav ham mit Hjerte, før du nægtede dit Samtykke!« svarede hun Fader. »Og hvor Hjertet er, vil mine Tanker ogsaa være!« Hun var bleg og stille, naar der var andre tilstede, men naar vi var ene sammen, kastede hun sig tit i mine Arme og overlod sig til de heftigste Udbrud af Sorg. En frygtelig Angst betog mig, naar hun saaledes i sin Smerte klyngede sig til mig – jeg anede, at en Skilsmisse forestod.

En Aften, da jeg kom ind i hendes Kammer, laae hun paa Knæ ved Sengen; men da jeg nærmede mig, reiste hun sig halvt op, trak mig ned til sig, og udbrød med skjælvende Stemme, idet hun saae paa mig med Øine, der lyste som Flammer: »Svar mig oprigtigt: Hvad vilde du troe om dig selv, dersom du havde begaaet en Handling, som hele Verden fordømte, men som var frikjendt af din Følelse og helliget af din Kjærlighed?« Mit Hjerte var sælsomt bevæget. Uden at vide, hvad hun hentydede til, forstod jeg hende instinctmæssigt, og svarede med lidenskabelig Energi: »Jeg vilde troe, at hele Verden tog feil i at fordømme den Handling, som min egen Følelse frikjendte, og jeg vilde forske Nat og Dag, til jeg fik Vished derom!« »Tak!« udbrød hun inderlig rørt. »Du vil aldrig fordømme mig iblinde.« Forgjæves bønfuldt jeg om en Forklaring af disse Ord; hun svarede med et sælsomt Smil: »Du skal faae det at vide – imorgen! nu trænger jeg saameget til Ro.«

Den næste Morgen mødte jeg hende i Forsalen; hun var ligbleg og omfavnede mig heftigt, men inden jeg fik et Ord fremført rev hun sig løs og gik hurtigt ind i Faders Værelse, hvis Dør blev lukket ilaas efter hende. Jeg kastede mig med paa Gulvet udenfor, ikke istand til at holde mig opreist, og ventede med ubeskrivelig Rædsel Udfaldet af denne Samtale mellem Fader og Clara, skjøndt jeg ikke tydeligt var mig Aarsagen til min Frygt bevidst. Endelig kom Fader ud, og sagde med hæst og hviskende Stemme til mig: »Hvad gjør Du her, Tyra? Gaae op paa dit Kammer, og bliv der, til Du faaer Bud.« Jeg stirrede halv bevidstløs paa ham, og søgte i hans forstenede Ansigtstræk en Forklaring over min Søsters Skjæbne; men han gjentog sin Befaling med Haardhed, og reiste mig op, idet han

klemte mit Haanded saa heftigt, at jeg længe bar Mærke deraf. – Jeg blev sendt bort i Besøg til min Gudmoder, og da jeg kom hjem – var Clara borte.

Fader hentede mig selv! Han omfavnede mig med usædvanlig Heflighed, men talte ikke et Ord paa Veien og jeg vovede ikke at spørge ham. Jeg var saa medtaget af de sidste Dages Sjælslidelse ved Uvissheden om Claras Skjæbne, at jeg neppe kunde holde mig opreist, da vi steg ud af Vognen, men Fader slyngede sin Arm om mig og mere bar end fulgte mig gennem de store tomme Sale ind i min Moders Cabinet, hvor hun sad i Sophaen med Armene hvilende paa Bordpladen, og Ansigtet skjult i Hænderne, saa fordybet i sin Smerte, at hun ikke hørte os, før Fader sagde: »Jeg bringer dig vort Barn, min elskede Tyra!« Hun saae iveiret – aldrig kan jeg glemme dette Syn. Minona! Det ængster mig endnu i mine Drømme! – Hendes store Øielag hang tunge af Graad ned over de matte Øine, Læberne skjævede krampagtigt, og hun var saa svag, at hun kun med Anstrængelse strakte Armene ud imod mig. Men jeg kastede mig paa Knæe foran hende, og udbrød med taarekvalt Stemme: »Stig mig for Himlens Skyld, hvad er der blevet af min Søster – hvor er Clara?« Moder bedækkede Ansigtet med sine Hænder, men Fader svarede i en stræng Tone: »Læg Mærke til, hvad jeg vil sige dig, Tyra! den Person, Du spørger om, skal ikke længer betragtes som vor Datter eller din Søster – hun har gjort sig uværdig til at bære din Faders Navn, og Du vil aldrig see hende eller høre hende omtale. Dig forbyder jeg at nævne hendes Navn – jeg *ønsker* at Du skulde glemme hende. Du er for ung, og – Gud være lovet! for uskyldig, til at forstaae hendes Vanære. Beed til Gud, at Du aldrig maa forstaae den. See paa din Moder, Tyra! Du veed hvor høit hun elskede dette Barn – *hun* har selv forskudt hende. Lad det være dig nok!« – Inden jeg kunde svare, ringede han paa min Kammerjornfru og befalede hende at følge mig op til mine Værelser. Det var en ny Pige, og det var ikke til min kjære gamle Stue, hvor jeg havde tilbragt lykkelige Timer sammen med Clara, hun førte mig, men til en anden Floi af Huset, der i min Fraværelse var indrettet til mig. Hvert Spor af *hende* var fjernet eller tilintetgjort – hendes Sager var bragt bort, hendes Værelser aflaaede, og hendes Portrait, som jeg samme Aften med feberagtig Uro søgte, flyttet op paa Pulterkam-